

Ο απαγορευμένος έρωτας

Το 1992 η κυπριακή κοινωνία πέτυχε ένα ακόμη ιστορικό συμβιβασμό - παλιά μου τέχνη κόσσινο που λαλούμε αγαπητοί συντοπίτες. Μετά τις συνεχείς προσφυγές του κ. Μοδινού στο συμβούλιο της Ευρώπης για το νόμο που ποινικοποιεί την ανδρική ομοφυλοφιλία (τις γυναίκες τις ξέχασαν, όπως πάντα) στην Κύπρο, το ένα και μοναδικό κυπριακό κράτος κατέληξε στην εξής διατύπωση: Να μην αλλάξει ο νόμος αλλά και να μην εφαρμόζεται. Έτσι ικανοποιούνται και οι Ευρωπαίοι και οι ντόπιες ευαισθησίες του ανδρικού έθνους. Ο πόνος των ετεροφύλων ήταν εμφανής. Ο αρχιεπίσκοπος και τα προσφυγικά σωματεία που τον περιβάλλουν (ελεύθερο Μπέλαμπάις και πάει) ξεκαθάρισαν με σαφήνεια ότι η νομιμοποίηση της ομοφιλοφιλίας θα υπονόμει το εθνικό αγωνιστικό φρόνημα. Ένας οργισμένος ετερόφυλος πήρε τηλέφωνο σε μια ραδιοφωνική εκπομπή για να αναφωνήσει με εμφανή απόγνωση στη φωνή του - «μα τζαι τους πούστηδες ρε κουμπάρε... καλάν ούλλα τα άλλα... αμμά τζαι τούτο;». Όι καλό παίζουμε. Και όμως το εντυπωσιακό της αγωγής του κ. Μοδινού ήταν η σχετική ανοχή με την οποία αντιμετωπίζεται τώρα τόσο απ' την πλειοψηφία των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης όσο και απ' τον κόσμο. Σίγουρα το κουράγιο του ανθρώπου είναι συγκινητικό. Αποτελεί μια από εκείνες τις λίγες ακόμα περιπτώσεις ατόμων στην κυπριακή κοινωνία που τολμούν να στέκονται όρθιοι απέναντι στην κούφια ηθικολογία της πλειοψηφίας, ή τουλάχιστον αυτών που μιλούν εκ μέρους της πλειοψηφίας. Και όντως μετά από μερικά χρόνια είναι φανερή μια αύξηση της ανοχής στην κοινωνία. Άλλωστε το επιχείρημα του ήταν και είναι αδιάσταχο για μια κοινωνία που είναι υποτίθεται ευαίσθητη σε θέματα δημοκρατίας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων: «Είμαι ομοφυλόφιλος και δεν μπορώ να αλλάξω - άρα τι θα γίνει;». Η έμφαση στη βιολογική ρίζα της ομοφυλοφιλίας σ' αυτό το στάδιο ίσως να είναι απαραίτητη. Αν είναι θέμα επιλογής ή ψυχολογίας τότε θα μπορεί κάποιος να πει ότι πρέπει ο ομοφυλόφιλος να αλλάξει - ενώ η βιολογία είναι τελεσίδικη.

Το θλιβερό ωστόσο ήταν η απουσία δυναμικής συμπαράστασης στο Μοδινό, όχι μόνο απ' τους ομοφυλόφιλους αλλά και απ' τους ετερόφυλους. Σε τελική ανάλυση η καταπίεση της ομοφυλοφιλίας είναι το επιστέγασμα μιας διαδικασίας ακρωτηριασμού του ερωτισμού σε καλουπωμένα γενετήσια πλαίσια. Δεν είναι εδώ ο χώρος για μια εκτενή ανάλυση της σεξουαλικής καταπίεσης αλλά δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη ευφυΐα για να αντιληφθεί κανένας ότι ο εγκλωβισμός της ερωτικής πράξης στην εισδοχή του πέους (βίλλου) στο αιδοίο (πούττο) είναι μια εξουσιαστική ιδεολογία, για τη στήριξη της πατριαρχικής ανέραστης οικογένειας. **Ο αγώνας των ομοφυλοφίλων στην συμβολική του διάσταση είναι και ένας αγώνας για τη διεύρυνση των ερωτικών**

δυνατοτήτων του ανθρώπου. Αλλά και πιο πρακτικά - είναι απαράδεκτο να καθόμαστε και να φωνάζουμε για τα δικαιώματα των πολιτών όταν δεν έχουμε το κουράγιο να υποστηρίξουμε το γνωστό μας που παλεύει ακόμα να δεχτεί την ομοφυλοφιλία του/της.

Τέλος πάντων, με τέτοιες και άλλες σκέψεις την άνοιξη του '92 δημιουργήθηκε στη Λεμεσό μια επιτροπή ομοφυλοφίλων και ετεροφύλων για την κατάργηση της νομοθεσίας. Μας είχε πιάσει τότε και το πατριωτικό μας - «ε κανεί, σιόρ να μας επιβάλλουν οι Ευρωπαίοι νόμους. Ας αλλάξουμε το νόμο μόνοι μας». Τελικά η επιτροπή μετά από μια αρχική εκστρατεία συλλογής υπογραφών και αποστολής γραμμάτων στο προεδρικό και στη Βουλή διασπάστηκε και υποτόνισε λόγω (ε, για τι άλλο;) εθνικού προβλήματος. Επήλθε ρήξη Ελλήνων και Κυπρίων (βασικά αποχώρησαν οι Ελληνες) μετά το «Χωρίς Πλαίσια» του Απρίλη και έτσι έμεινε πάλι ο Αρχιεπίσκοπος να καθορίζει την εθνική πολιτική στο πως θα κάνει έρωτα ο κόσμος.

Από την άλλη ήταν εμφανής και μια απροθυμία των ιδίων των ομοφυλοφίλων να δραστηριοποιηθούν. Είχε δημιουργηθεί έτσι και αλλιώς, μια σχετικά ιδιόμορφη κατάσταση και πριν από την κυβερνητική απόφαση. Στη Λεμεσό, σε κυπριακά πλαίσια, μπορεί να πει κανείς ότι υπάρχει μια gay υποκουλτούρα με μπάρακια, πιάτσες, στέκια κ.λ.π. Είναι μια υποκουλτούρα που απολαμβάνει μια σχετική ανοχή - σχετική γιατί όσο η ομοφυλοφιλία δεν είναι κάτι το αποδεχτό ο μέσος ομοφυλόφιλος θα είναι θύμα είτε εκμετάλλευσης, είτε βίας από την αστυνομία. Πιο βασικά ωστόσο, όπως παρατηρεί και ο Π.Ι., που ήταν ιδρυτικό μέλος της επιτροπής, [στο άρθρο που ακολουθεί](#), το κεντρικό πρόβλημα είναι η διαμόρφωση και αποδοχή μιας ομοφυλόφιλης ταυτότητας σαν κάτι το «φυσιολογικό».

22 Απριλίου 1992: Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο αποφάσισε ότι η Κυπριακή νομοθεσία για την ομοφυλοφιλία είναι εκτός των πλαισίων της Ευρωπαϊκής σύμβασης για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ο κ. Μοδινός δικαιώθηκε. Και τώρα;

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Τραίνο στην πόλη - Τεύχος 10, Δεκαετία 1990-1999, 1993, Λεμεσός, ΛΟΑΤ](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:forbiddenlove

Last update: 2025/07/15 13:46

